

ἀραιώμα τό, λόγ. σύνηθ. ἀραιώμα πολλαχ. ἀραι-
ουμα Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀραιώμα.

1) Ἀραιώσεις πραγμάτων λόγ. σύνηθ. : Τὰ θρανία - οἱ
καρέκλες θέλουν ἀραιώμα. Συνών. ἀνάραιεμα, ἀνάρ-
αιωμα, ἀναραιωματάδα 1, ἀραιεμα. 2) Ἐν τῇ
τυπογραφίᾳ τὸ μεταξὺ λέξεων ἢ γραμμάτων λέξεως πρὸς
ἀραιώσιν τιθέμενον ἰδιαίτερον στοιχείον, διάστημα ἄλ-
λως καλούμενον σύνηθ. Πβ. διάστιχο. 3) Ἐν τῇ
ναυτικῇ γλώσσῃ τὸ μεταξὺ ἐγκοιλίων πλοίου κενὸν διά-
στημα ΛΠαλάσκ. Ὀνοματολ. 4. 4) Πληθ., τὰ κατὰ τὴν
ἀραιώσιν σπαρτῶν ἐκρίζουμένα καὶ ἀπορριπτόμενα ἄχρη-
στα φυτὰ Ἡπ.

ἀραιωμάδα ἡ, Ἀθῆν. Ἡπ. Θράκ. (Στέρν.) Κεφαλλ.
Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Αἶγ. Γλανιτζ. Γορτυν.
Λακων.) ἀραιουμάδα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀραιώμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι).

1) Κενὸν διάστημα μεταξὺ δύο πραγμάτων ἢ ρωγμῇ,
σχισμῇ ἐνθ' ἄν. : Μιὰ ἀραιωμάδα τοῦ πυκνοῦ δάσου Γλανιτζ.
Ἀραιουμάδης δουντιῶν Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Τὰ σανίδια ἔχ' Ἀραι-
ουμάδης (πβ. Στράβ. 4,4,1 «διόπερ οὐ συνάγουσι τὰς ἁρμο-
νίας τῶν σανίδων, ἀλλ' ἀραιώματα καταλείπουσι») Ἡπ.
Κοιτάζω ἀπὸ τὴν ἀραιωμάδα τῆς πόρτας Λακων. || Ἀσμ.

Κ' εἶχε ἀραιωμάδα ἡ πόρτα τῆς κ' εἶδα τὴν ὁμορφίαν τῆς
Ἀθῆν. Συνών. ἀναραιωματάδα 2, ἀνασφαγή, ἀνο-
χάδα, ἀραμάδα, χαράμαδα. β) Τὸ μεταξὺ φυτευ-
μένων μερῶν κενὸν μέρος Θράκ. (Στέρν.) Κεφαλλ. Πελοπ.
(Αἶγ.) κ.ά. : Τ' ἀμπέλι μου ἔχει πολλὰς ἀραιωμάδες καὶ θὰ
ρίξω καταβολάδες νὰ τοῖς γιομίσω Αἶγ. 2) Ἀραιὰ σύστασις
ὑφάσματος προερχομένη ἐκ τῆς μὴ συμπυκνώσεως τῶν
ἐπαλλήλων νημάτων τῆς κρόκης ἔνεκα ἀσθενοῦς κτυπή-
ματος τῆς ὑφαντικῆς σπάθης κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν
στημόνων Ἀθῆν. Συνών. ἀγανίλα (Ι). β) Τοπικὴ ἀραιὰ
σύστασις ὑφάσματος ἐξ ἐλαττώματος τοῦ ὑφαντικοῦ κτενίου
ἢ τοῦ στήμονος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 3) Κόσκιον μετὰ τὸ
ὁποῖον κοσκινίζουσιν τὸ χονδρὸν ἄλευρον Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀραιώνω λόγ. κοιν. ἀραιώνω Ἡπ. Θράκ. Πελοπ.
κ.ά. ἀραιώνον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀραιῶ.

Α) Μετβ. 1) Καθιστῶ τι ἀραιὸν κατὰ τὴν σύστασιν,
σύνηθως ἐπὶ ὑγρῶν σύνηθ. : Ἀραιώνω τὸ γάλα - τὸ κρασί
κττ. (καθιστῶ αὐτὸ ἀραιότερον διὰ τῆς ἀναμειξεως ὕδατος).

2) Κάμνω πράγματά τινα ἀραιὰ ἢ τάττω κατ' ἀραιὰ
διαστήματα (α) Τοπικῶς σύνηθ. : Ἀραιώνω τὰ καθίσματα
- τὰ κουκκιά - τὰ λουλούδια - τὰ πιάττα κττ. Τοὺς ζυγοὺς
ἀραιώσατε! (παράγγελμα γυμναστικὸν πρὸς ἀραίωσιν
τῶν ζυγῶν τῶν γυμναζομένων) λόγ. σύνηθ. || Παροιμ.
Τ' ἀραιώνουν τὰ σκόρδα γιὰ νὰ χοντρεύουν (πβ. κατωτ.)
Ἡπ. Καὶ ἀμτβ. Γίνομαι ἀραιός, διατίθεται κατ' ἀραιὰ δια-
στήματα πολλαχ. : Ἀραιώσαν τὰ σανίδια ἀπὸ τὴν ξέρη
(ξηρανθέντα συνεστάλησαν καὶ οὕτω ἐγεννήθησαν μεταξὺ
τῶν κενὰ διαστήματα) Ἡπ. Ἀραιώσατε! (γυμναστικὸν
παράγγελμα) λόγ. σύνηθ. || Παροιμ. Ὅσο ἀραιώνουν τὰ σκόρδα
τόσο χοντρεύουν (καθὼς τὰ σκόρδα ἀραιὰ φυτευόμενα
ἀδρύνονται, οὕτως εὐδοκίμου οἱ τεχνῖται, ἂν ὀλίγοι
ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐργάζωνται τὴν αὐτὴν τέχνην, ἢ εὐμε-
ρεῖ πολυμελὲς οἰκογένεια ἢ ἄπορος κοινότης, ἂν ἀποδη-
μήσουν μερικὰ μέλη πρὸς εὐρεσιν τύχης). (β) Χρονικῶς
σύνηθ. : Ἀραιώνω τοῖς ἐπισκέψεις μου. 3) Διαλύω : Ἀραιώνω
τὰ μαλλιά μου Πελοπ. (Καρδαμ.)

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀποχωρίζομαι Σαμοθρ. : Ἀ τὰ ποῦμι
γούλα ἀπόφι, γιατί ταχὲς ἂν ἀραιώσουν (θὰ τὰ εἴπωμεν
ὅλα ἀπόψε, διότι αὐριοὺς θὰ ἀποχωρισθῶμεν). 2) Δια-
λύομαι ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 177 : Ὅταν ἄρχισαν
ν' ἀραιώνουν τὰ σκοτάδια, ἀποχαιρέτισε τὴν Χρύσω ὁ Κώστας.

3) Γίνομαι σπανιώτερος, ἐλαττώνομαι λόγ. σύνηθ. :
Ἀραιώσαν οἱ πελάτες - οἱ αὐτοκτονίες - τὰ χειροκροτήματα κττ.
Εἶχεν ἔρθει τὸ μεσημέρι κ' οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς δρόμους εἶχαν
ἀραιώσει πολὺ ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 46. Συνών.
λιγοστεύω.

Πβ. ἀναραιάζω, ἀναραιεύω, ἀναραιώνω, ἀνα-
ρεύω, ἀραιεύω, ἀρεύω.

ἀραιωπὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρωπὸς Θήρ. (Οἶα).

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀραιός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωπός.

Ἀραιός πως.

ἀραίωσι ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀραίωσις.

Τὸ νὰ ἀραιώσῃ τις πρόσωπα ἢ πράγματα : Κάνω ἀραί-
ωσι μετὰ διόστιχα - τειράγωνα κττ. (ἐν τῇ τυπογραφίᾳ).

ἀρακᾶς ὁ, κοιν. ἀρακὺς Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀρακος.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papiliona-
ceae) 1) Λάθυρος ὁ ἡμερος (lathyrus sativus) τοῦ γέ-
νους τοῦ λαθύρου (lathyrus), ὁ τοῦ Ἀθῆν. ἀρακος (9406C)
καὶ τοῦ Θεοφρ. λάθυρος (Ἱστορ. φυτ. 8, 3, 1). Συνών.
λαθούρι, φάβα. 2) Λάθυρος ὁ ἐρέβινθος (lathyrus
cicera). 3) Ποικιλία πίσου τοῦ ἡμέρου (pisum sativum).
Ἡ λ. εὐχρηστος ὡς ὄρος τῶν κηπουρῶν. Συνών. ἀγδου-
πέκα. 4) Τὸ φυτὸν βίκος ὁ δασύκαρπος (vicia dasy-
carpa) καὶ ὁ καρπός. Συνών. ἀγριοαρακᾶς 1, σκοτι-
σμάρα. Πβ. ἀγριοάρακος, ἀγριολαθούρι. [*]

ἀρακῆς ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρακᾶς κατὰ τὰ εἰς -εᾶ ὄν. φυτῶν.

Τὸ φυτὸν ἀρακᾶς, ὁ ἰδ.

ἀράκι τό, Θήρ. Κεφαλλ. Σέριφ. ἀράτσι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρακᾶς.

Ἀρακᾶς, ὁ ἰδ.

ἀραλίκι τό, κοιν. ἀραλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀραλίξ'
βόρ. ἰδιώμ. ἀραλίκ' Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἀραλούχ' Πόντ.
(Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.) ἀραλίτσι Ἀνδρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *aralik* = μέσον, διάστημα τόπου καὶ
χρόνου.

1) Κενὸν διάστημα τόπου σχηματιζόμενον διὰ τῆς
ἀπ' ἀλλήλων ἀπομακρύνσεως πλησίον κειμένων πραγμά-
των καὶ προσώπων πολλαχ. : Κάμετε ἀραλίκι νὰ περάσω
(ἀραιωθῆτε κτλ.) Κρήτ. Ἀμα φύγουν μερικοί, θὰ γένη ἀρα-
λίκι γιὰ νὰ μπῆτε κ' ἐσεῖς Λεξ. Δημητρ. Βοῆκ' ἀραλίξ' κί
μπῆκα μέσα Ἡπ. (Ζαγόρ.) β) Διάκενον, ρωγμῇ, σχισμῇ
κοιν. : Ἀραλίκι εἶναι καὶ βγαίνει τὸ νερὸ πολλαχ. Ἐναν ἀρα-
λίκι βρέθηκε γαῖ διήκε δὸ ποδάρι μου μέσα καὶ φάωθηκα
νὰ τὸ βγάλω αὐτόθ. Ἡ πόρτα ἔχ' ἀραλίκια Θράκ. (Κομοτ.)
Τὸν εἶδι ἀπ' τ' ἀραλίξ' τὴν πόρτα αὐτόθ. || Παροιμ. φρ.

Βοῆκε τ' ἀραλίκι | κ' ἔβαλε τὸ χαλίκι

(ἐπὶ εὐρόντος κατάλληλον περίστασιν καὶ ἐπιτυχόντος τι)
πολλαχ. 2) Καιρός, εὐκαιρία σύνηθ. : Βρίσκω - ἔχω
ἀραλίκι σύνηθ. Ἀν εὖρω ἀραλίκι, θὰ ῥθω πολλαχ. Μέσ'
τὴν ἀναβουδούλα βρῆκε ἀραλίκι γιὰ νὰ κλέψῃ Κεφαλλ. Δέν
ἔχω ἀραλίκι, τί νὰ σοῦ κάνω ; Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Ἀκόμα
νὰ βρῶ ἀραλίκι νὰ βροβάλω (νὰ ἔλθω) Ἀπύρανθ. Ἡρόη-

κενε ἀραλίτσι το' ἡπῆαινε 'ς τὸ σπῖτι δης "Ανδρ. Δὲν ἦδρ' ἀραλίχ' ν' ἀλέσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μὴ τ' ἀραλίχ' μπουρῶ κι' κάνου τ'ς δ'λειές-ου-μ' καλύτιρα αὐτόθι. 3) "Ανεσις, ἡσυχία Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Κάμε το μὲ τ' ἀραλίκι σου, δὲ σὲ βιάζει κανέννας. 4) "Ανάπαυσις, ραστώνη Πάρ. (Παροιμ.) Συνών. *χουζούρι*.

ἀραλίτσα ἡ, Εὐβ. (Κύμ.)

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραλίκι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Σχισμή.

ἀραμάδα ἡ, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀραγμάδα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀραγονμάδα Λέσβ. ἀραμά Κάλυμν. Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀραμάδα, ὅπερ ὁ μὲν Κορ. "Ατ. 1,98 παράγει ἐκ τοῦ χαραμάδα κατ' ἀποβολὴν τοῦ χ, ὁ δὲ ΔΟἰκονομίδ. ἐν "Αθηνᾷ 2 (1890) 239 σημ. 1 ἐκ τοῦ ἀραγμάδα δι' ἀποβολῆς τοῦ γ πρὸ τοῦ μ, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ *ρωγμάδα < ἀρχ. ρωγμή διὰ προληπτικῆς ἀφομ. τοῦ ω πρὸς τὸ ἐπόμενον α. "Ο τύπ. ἀραμά ἐκ τοῦ ἀραμάα διὰ συγχωνεύσεως τῶν δύο α μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ δ μετὰ τὴν δύο φωνηέντων.

Κενὸν διάστημα μετὰ τὴν δύο παρακειμένων πραγμάτων, οἶον ὀδόντων, σανίδων κττ. καὶ γενικώτερον ρωγμή, σχισμὴ ἐνθ' ἄν.: Βλέπω - κοιτάζω ἀπὸ τὴν ἀραμάδα τῆς πόρτας. Μπαίνει ἀέρας ἀπὸ τοῖς ἀραμάδες τῆς πόρτας - τῶν παραθύρων. Τὸ πάτωμα ἔχει πολλὰς ἀραμάδες σύνηθ. Οἱ ἀραμάδες τῶν δοντιῶν Ρόδ. "Η πόρτα τ' ὀσπιτί' ἔδ' ἀραμάδας Τραπ. Τερῶ ἀσ' τὴν ἀραγμάδαν Οἶν. "Ασ' σὴ πόρτα τ' ἀραμάδας ἐτέρεσα ἀπέσ', ἅμα κάνείναν *κ' εἶδα (ἀπὸ τοῖς ἀραμάδες τῆς πόρτας ἐκοίταξα μέσα, ἀλλὰ κανένα δὲν εἶδα) Τραπ. || "Ἀσμ.

Εἶδα σ' ἀσ' τὴν ἀραγμάδαν | *ἐπαρέρθες με λαμπάδα (ἐπαρέρθες με = μοῦ φάνηκες, λαμπάδα = ὡς λαμπάδα, δηλ. ἔχουσα ἀνάστημα εὐθυτενές) Κερασ. "Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίχ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 73 (ἐκδ. Wagner 65) «'ς τὲς ἀραμάδες τῶν πορτῶν τὰ μάτια του νὰ βάνη». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραιωμάδα 1.

***ἀραμαδόπουλλον** τό, ἀραμαδόπον Πόντ. (Σάντ.) ἀραμόπον Πόντ. (Σάντ.)

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραμάδα, παρ' ὃ καὶ τύπ. ἀραμά, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρὰ ρωγμή, μικρὰ σχισμή.

ἀραμὸς ὁ, Κύθν. Σκυρ. Σῦρ.

"Εκ τοῦ οὐσ. ἀραμά, δι' ὃ ἰδ. ἀραμάδα.

Ρωγμή, σχισμὴ ἐνθ' ἄν.: Σὲ βλέπω ἀπὸ τὸν ἀραμὸ Σῦρ. "Εγινε ἀραμὸς τσαὶ χύθη οὐλο τὸ λῆδι Σκυρ.

ἀραμου μόρ. ἐρωτηματ. "Απουλ. ἄρεμο "Απουλ.

"Εκ τοῦ μορ. ἀρα καὶ τῆς ἀντων. μου ἔνεκα τῆς ἐν συνεκφ. ἐγκλίσεως αὐτῆς.

**Αραγε*, ὁ ἰδ.

ἀραμοῦ Τσακων.

"Εκ τοῦ ἀρχ. ἡρεμῶ. "Ιδ. ΜΔέφνερ Λεξ.

Μένω, ἀπομένω: "Αραμᾶτσε ὁ ὄγο τὸ τούμα σι (ἔμεινε ὁ λόγος εἰς τὸ στόμα τῆς). "Αραμᾶτσε μὲ τὰ χέρα φαῖστα (ἔμεινε μὲ τὸ χέρι σηκωμένο). "Αράμα ἡσυχὸ (μένε ἡσυχος) || Φρ. "Αλειουτε ν' ἀραμᾶρε! (ἄλειωτος νὰ μείνης 'ς τὸν τάφο! "Αρά).

ἀραμπαδῆ ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀραμπαδῆ) ἀραδαδῆ Κρήτ. Νάξ. ("Απύρανθ.) κ.ά. ἀραπαδέα Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

"Εκ τοῦ οὐσ. ἀραμπᾶς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. ἀραμπαδῆς.

Φορτίον μιᾶς βοηλάτου ἀμάξης ἐνθ' ἄν.: Μὴ ἀραμπαδῆ ξύλα - σανὶ κττ. Λεξ. Δημητρ. "Αραδαδῆς ἀραδαδῆς ἐκουβαλειόδα τὰ γρασιὰ 'ς ἐκεῖνο δὲ σπῖτι ποῦ 'μου "Απύρανθ. Τὰ ξύλα ντὸ εἶδα ἔβγαίν'νε τρία ἀραπαδέας (τὰ ξύλα ποῦ εἶδα συμποσοῦνται εἰς τρία φορτία ἀμάξης) Τραπ. Συνών. ἀμαξῆς, ἀμάξι 1 β.

ἀραμπαδέλλι τό, ἀμάρι. ἀραδαδέλλ' Θράκ. (Αἶν.) "Ιμβρ.

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραμπᾶς ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ πληθ. ἀραμπαδῆς διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

1) Μικρὰ ἄμαξα συνήθως ὑπὸ βοῶν ἐλκομένη Θράκ. (Αἶν.): Μὴ μέρα *κεῖ ποῦ *βανοῦσι χῶμα μὴ τ' ἀραδαδέλλ' γλέπ' τοῦ μουρὸ τ'ς βασ'λουπούλλας (ἐκ παραμυθ.) Συνών. *ἀραμπαδόπουλλον. 2) Μικρὰ ἄμαξα συρομένη διὰ κλωστής ὑπὸ παιδίων ὡς ἄθυρμα "Ιμβρ.

ἀραμπαδοθέμι τό, Κωνπλ.

"Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀραμπαδῆς, πληθ. τοῦ οὐσ. ἀραμπαῆς, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θέμι.

Πληθὸς ἀμαξῶν.

ἀραμπαδόξυλο τό, "Ηπ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. "ραμπαδόξυλο "Αθην. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

"Εκ τῶν οὐσ. ἀραμπᾶς καὶ ξύλο.

1) Στελεὸς ξύλινος διτροχίου φορτηγοῦ ἀμάξης διὰ τοῦ ὁποίου συγκρατεῖται τὸ κύριον μέρος αὐτῆς ὀριζοντίως, ὅταν δὲ ἀποσύρεται οὗτος, κλίνει αὐτὴ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ οὕτως αὐτομάτως ἐκχέεται τὸ φορτίον ἰδίᾳ ἐκ λίθων, ξύλων, ἄμμου κττ. ἐνθ' ἄν. 2) Συνεκδ. ρόπαλον ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τὸν ἔπιασε μὲ τ' ἀραμπαδόξυλο καὶ τὸν ἔκανε τοῦ ἀλατιοῦ "Ηπ. Τὸν πῆρε μὲ τὸ "ραμπαδόξυλο (τὸν ἔδειρε κτλ.) "Αθην. κ.ά. Τὸν ἔδιωξε μὲ τὸ "ραμπαδόξυλο αὐτόθι.

***ἀραμπαδόπουλλον** τό, ἀραπόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραμπᾶς, παρ' ὃ καὶ τύπ. ἀραπά, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον.

**Αραμπαδέλλι*, ὁ ἰδ.

ἀραμπᾶς ὁ, κοιν. ἀραβᾶς Θράκ. (Αἶν. Μάδυτ.) Κρήτ. Μακεδ. (Γκιουβ.) Μέγαρ. Νάξ. ("Απύρανθ. Γαλανᾶδ. "Εγκαρ. Φιλότ.) Πελοπν. ("Ανδροῦς.) Σάμ. κ.ά. ἀραμπᾶς Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσος.) Ρόδ. ἀραπά ἡ, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

"Εκ τοῦ Τουρκ. *araba*.

1) "Αμαξα εἰδικώτερον μὲν ἢ ὑπὸ βοῶν ἢ βουβάλων συρομένη ἔχουσα τροχοὺς ἀλλαχοῦ μὲν ἀκτινωτοὺς, ἀλλαχοῦ δὲ φέροντας τὸ πρωτόγονον σχῆμα ξυλίνου κύκλου, ἐν γένει δὲ πᾶσα ἄμαξα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Καρ'δένιους ἀραβᾶς Αἶν. Τὰ βουδά - τ' ἄλογα σύρ'νε τὴν ἀραπᾶν Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Τραῦα τὸν ἀραμπᾶ σου! (μετὰ περιφρονήσεως ἀποπομπῆ τινος) πολ-λαχ. Σῦρε τὸν ἀραβᾶ σου! (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. Τὸν ἀραβᾶ μου κοιτάζω (περιορίζομαι εἰς τὴν ἐργασίαν μου ἀδιαφορῶν διὰ τὰ ξένα πράγματα) Γαλανᾶδ. Τοῦ δῶκα τὸν ἀραβᾶ του (τὸν ἔδιωξα) "Απύρανθ. Πάου - τρώου μὴ τοὺν ἀραμπᾶ μ' (βραδέως, ἐν ἀνέσει) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. Οὐ Τοῦρκους μὴ τοὺν ἀραμπᾶ πιάσ' τοῦ λαγὸ (ὁ Τοῦρκος συλλαμβάνει τὸν λαγὸν ὀχούμενος ἐφ' ἀμάξης. "Επὶ τοῦ βραδέως καὶ μετ' ἀνέσεως πρᾶττοντός τι) Μακεδ. (Νάουσ.) Οὐ Τοῦρκους πιάσ' τοὺν κλέφτ' μὴ τοὺν ἀραμπᾶ (συλλαμβάνει εὐκόλως τὸν παρανομοῦντα διὰ κατασκόπων καὶ καταδο-τῶν) "Ηπ. (Ζαγόρ.) Τὸν λαὸν πιάσουν τον μὲ τὸν ἀραμπᾶ (διὰ

